

HỘI THỨ BA MƯƠI BA HIỆP CỐT HÙNG TÂM

Lôi Vân không phản kháng gì hết, chịu đựng nhát kiếm ấy, nhưng sự thực bảo chàng không phản kháng, thì thà bảo là chàng không có sức phản kháng nữa mới đúng.

Ngô Đình Ngọc rú lên một tiếng, tựa như mũi kiếm sắc bén đâm thẳng vào giữa ngực Lôi Vân, và tai chàng còn nghe thấy tiếng nói trong trẻo của nàng rót vào:

- Lôi Vân đại ca là người thông minh, ở trong trường hợp này, cơ hội của đại ca ít lắm. Hiện giờ trên giang hồ đã đồn khắp rằng sáu ngày sau đại ca sẽ gặp thiên hạ lục lâm ở trên núi Vân Mộng. Cuộc hẹn ước ấy mới là quan trọng, nên lúc này, dù sao đại ca cũng phải lánh mặt những tên vô ý thức này.

Đó là lời của Ngô Đình Ngọc khuyên chàng trước khi ra khỏi căn nhà lá đó. Nghĩ lại những lời nói, chàng nhận thấy lúc này mình không nên chết thực, thì bỗng bên tai đã có tiếng gió kêu “vèo”.

Chàng vội ngừng đầu lên nhìn, thấy một thanh trường kiếm đã đâm vào cánh tay trái của mình rồi. Chàng lại khẽ thở dài một tiếng và chàng cũng cảm thấy tức giận vô cùng, vì chàng không ngờ thủ đoạn của đối phương lại ác độc đến thế.

Nhưng chàng bỗng cảm thấy cánh tay trái của mình đã bị nắm chặt và có một luồng kinh lực lôi kéo mình sang bên trái. Kinh lực ấy mạnh kỳ lạ, khiến chàng phải ngã luôn sang bên đó, như vậy mới tránh thoát nhát kiếm đó.

Lúc này chàng ngừng đầu lên nhìn mới hay là mình đã được Ngô Đình Ngọc cứu giúp, mới thoát được thế kiếm kia.

Ba đại hán cầm kiếm thấy vậy tức giận khôn tả, đồng thanh quát hỏi:

- Cô nương làm như thế là có ý định gì ?

Ngô Đình Ngọc tùm tùm cười, từ từ cúi người xuống nhặt thanh trường kiếm của Lôi Vân lên và rất dũng dưng đáp:

- La Phù Tam Kiếm... tên hiệu này trong võ lâm cũng có thể nói là khá lừng lẫy. Hi, bây giờ mới được gặp mặt, mới hay La Phù Tam Kiếm chỉ toàn là những phường hữu danh vô thực!

Thì ra ba đại hán cầm kiếm đó chính là La Phù Tam Kiếm: Đoàn Mộc Châu, Hà Chí Chấn, Công Tôn Bác đã nổi tiếng trong giới lục lâm đã lâu.

Ba người vốn dĩ là sư huynh đệ, nhưng không hiểu chúng học lỏm ở đâu được mấy pho kiếm thuật của La Phù Kiếm Môn xưng hùng ở Hắc đạo, và nhờ có những thế kiếm rất quái dị nên chúng cũng là những kẻ bá đạo trong lục lâm.

Đoàn Mộc Châu là người đứng đầu, nghe thấy Ngô Đình Ngọc nói như thế liền ngẩn người ra, rồi bỗng giận dữ quát hỏi:

- Cô nương nói như thế là có ý nghĩa gì ?

Đình Ngọc lớn tiếng đáp:

- Hừ, với ba nhân vật nổi tiếng như vậy mà lại liên tay đối địch .

Đoàn Mộc Châu giận dữ đỡ lời:

- Phải, với danh vọng của anh em chúng ta, đáng lẽ không nên đấu như thế thực, nhưng ngày hôm nay tình hình lại khác hẳn...

Lôi Vân hơi ổn định tâm thần, liền quay người một vòng, thân pháp của chàng nhanh khôn tả, đã nhảy tới trước mặt Đoàn Mộc Châu và xen lời nói:

- Đình Ngọc cô nương đừng nói nhiều với chúng nữa, vừa rồi tôi chỉ là tâm thần hỗn loạn đấy thôi. Hừ, La Phù Kiếm Môn tôi có nghe qua, nhưng tôi chưa hề nghe thấy ai nói tới cái tên La Phù Tam Kiếm bao giờ cả. Họ đã là giang hồ tiểu xú thì ba người liên tay cũng không sao mà, Lôi Vân này có coi họ vào đâu...

Thấy chàng nói như vậy, ai cũng ngạc nhiên không hiểu. Vì vừa rồi hai thế kiếm tầm thường như thế mà chàng không sao tránh né nổi, mà lúc này lại dám ăn nói một cách ngông cuồng như vậy thì quả thực khiến người ta rất khó hiểu.

La Phù Tam Kiếm càng tức giận chịu không nổi, Đoàn Mộc Châu tức quá hoá cười, liền đỡ lời:

- Hà hà ... Khéo nói lắm ! Khéo nói lắm ... Nếu ngày hôm nay người mà thắng nổi La Phù Tam Kiếm chúng ta, chúng ta không những sẽ tha chết cho người mà anh em ta còn có thể ngăn cản những người khác không được đụng đến một sợi chân lông của người nữa.

Thấy đối phương nói như vậy, Lôi Vân cảm thấy có nhiều hy vọng liền nghĩ bụng:

“Tuy bây giờ ta mỗi một đũa sức nhưng trải qua một tiếng đồng hồ hay nửa tiếng điều tức cũng được là ta có thể mạo hiểm giở Lăng Không tam Kiếm tuyệt học của ân sư ra đối địch với chúng...ta phải nghĩ cách...”

Nghĩ tới đó, chàng liền cười khẩy đáp:

- Hừ, ta không những chế phục các người mà ta còn làm cho các người phải mang chút thương tích.

Chàng đã định tâm chọc tức đối phương, cho nên nói tới đó chàng liền cười vẻ kiêu ngạo và bao hàm cả ý nghĩa châm biếm nữa.

Quả nhiên chàng đoán không sai, chàng vừa nói tới đó, La Phù Tam Kiếm đã trợn to đôi mắt lên như ba đôi chuông đồng, ba thanh trường kiếm của chúng tựa như vừa đụng phải lò xo vậy, đều dựng đứng cả lên, tên nào tên nấy mặt mũi như muốn ăn tươi nuốt sống người ta vậy. Riêng có Đoàn Mộc Châu thì bình tĩnh hơn một chút, ngoài sự giận dữ ra, y vẫn còn ung dung nói được:

- Được, nếu vậy thì đấu nhanh đi ? Người có thể khiến được ba người không được đụng chạm tới người mà còn nhận người là minh chủ của ba anh em chúng...

Lôi Vân vẫn ung dung như thường, nhưng sự thực thì chàng đang ngấm ngấm vận công điều tức, và lại còn cố ý thủng thẳng nói tiếp rằng:

- Điều đó không cần ! Tất nhiên ta phải có cách chứ. Ta không những đã thương được ba người mà lại chỉ trong ba thế thôi...

La Phù Tam Kiếm tức giận đến dựng ngược đầu tóc lên. Đoàn Mộc Châu rống một tiếng thật lớn, rồi nói tiếp:

- Được ! Được ! Nếu người có thể làm được như vậy, ba anh em chúng ta sẽ dọn ngay đầu lâu của mình xuống. Hừ ! Nhưng nếu người không làm được như thế thì chúng ta sẽ chia người ra thành ba mảnh đều đặn để ba anh em chúng ta mỗi người một mảnh khiến người mặt khiên không được toàn xác...

Y thốt ra lời lẽ ấy, hiển nhiên đã tức giận đến cực độ rồi. Đồng thời, y cũng nhận xét thấy dụng ý của Lôi Vân, chả qua là muốn kéo dài thời gian, để ngấm ngấm điều tức chân khí trong người, nhưng chắc chàng ta phải có tài ba như thế nào mới dám nói liều như thế.

Lôi Vân lớn tiếng cười hỏi lại:

- Người nói như thế có thực không ?

Đoàn Mộc Châu biến sắc vội đáp:

- Tuy anh em chúng ta là người của lục lâm nhưng cũng biết câu một lời nói năng hơn chín đỉnh...

- Được, chúng ta quân tử nhất ngôn...

Nói tới đó, chàng lại hơi vui mừng một chút. Mục đích của chàng là cố ý kéo dài thời gian, cho nên chàng mới nói lời thôi dài dòng như vậy, và nói tiếp:

- Nói đến tên tuổi của Lôi Vân với ba anh em các hạ thì tên tuổi của lại hạ lúc này cao hơn ba vị nhiều. Cho nên trận đấu này có thể nói tại hạ hơi thiệt thòi một chút...

Đoàn Mộc Châu bỗng bật cười và đỡ lời:

- Họ Lôì kia, người cũng biết quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy. Nếu trong ba thế kiếm người không khiến nổi ba anh em chúng ta bị thương thì Đoàn Mộc Châu này là người đã nói ra là phải thi hành, bề nào cũng xé xác người ra làm ba mảnh...

Sự thực lúc này chính Lôì Vân cũng không dám nắm chắc phần thắng nhưng hoàn cảnh bắt buộc chàng không mạo hiểm một phần cũng không được.

Chàng lại vận chân khí ngằm lên thử xem, thấy đã dễ chịu hơn trước nhiều, liền cương quyết đáp:

- Thôi được, quân tử nhất ngôn, Lôì Vân này không chối cãi gì hết. Nhưng nếu mỗi làm được như vậy, mỗi cũng chẳng phải lấy được đầu của ba vị làm chi. Chỉ mong ba anh em các người vĩnh viễn nghe theo mệnh lệnh của Lôì Vân này thôi !

Đã sớm biết Lôì Vân ngằm ngằm điều tức chân khí, nhưng Đoàn Mộc Châu là người rất kiêu ngạo. Y tự tin trong ba thế kiếm, Lôì Vân không thể nào khiến ba anh em chúng có thể bị thương được, cho nên y mới không thúc giục gì cả, mà chỉ ung dung đáp:

- Cũng như người vừa nói, tên tuổi và địa vị của người cao hơn anh em ta nên anh em ta được chiếm phần hơn một chút. Nếu người thắng nổi chúng ta thì chúng ta vĩnh viễn làm nô lệ cho người và vĩnh viễn nghe theo mệnh lệnh của người ngay...

Hai người kẻ đối người đáp như vậy mà cũng kéo dài được ngót nửa tiếng đồng hồ.

Ngô Đình Ngọc đã hoảng sợ đến mặt biến sắc. Vì nàng nhận thấy lời thách thức của hai bên quá thảm khốc, thế nào cũng gây nên một cục diện không sao tưởng tượng được, nên nàng đứng cạnh đó mồ hôi lạnh cứ toát ra như tắm, áo của nàng hầu như đã ướt đầm...

Tuy Lôì Vân đã thấy nội lực trong người mình sung túc dần nhưng khi chàng trông thấy sắc mặt của Ngô Đình Ngọc cũng phải rùng mình đánh thót một cái.

Tuy chàng biết uy lực của Lăng Không Tam Kiếm có thể đạt được ý nguyện của mình, nhưng lúc này đùi bên phải của mình đã bị thương, hơn nữa chàng còn biết nếu nhờ mà thất bại thì hậu quả sẽ không sao tưởng tượng được. Nên chàng hết sức cẩn thận, lại vận thử chân khí một lần nữa rồi mới bảo La Phù Tam Kiếm rằng:

- Xin ba vị bố trận đi...ý của mỗi là ba vị đứng vào vị trí của mình đi...

Bọn Đoàn Mộc Châu chẳng nói chẳng rằng, ba người liền chia ngay thành hình chữ “Nhất” rồi đột nhiên ba thanh trường kiếm cùng gác lên nhau, liền có tiếng kêu “coong” rất trong. Rồi Đoàn Mộc Châu mới cười khẩy đáp:

- Người cứ việc ra tay.

Bỗng nghiêng rằng mím môi, Lôi Vân đi lại cạnh Ngô Đình Ngọc, giơ tay ra cầm lấy thanh trường kiếm ở trong tay của nàng.

Trong lúc chàng đỡ thanh kiếm, bỗng phát giác Ngô Đình Ngọc run lẩy bẩy, mặt nhợt nhạt như không còn giọt máu nào. Chàng cảm động vô cùng, dùng tay phải khế đụng tay trái nàng khế nói:

- Tôi rất cảm động...

Nhưng nói tới đó, chàng cũng không sao cầm lòng được, mắt đã ứa ra hai hàng lệ và vội nói tiếp:

- Nhưng cô nương cứ yên tâm, tôi thế nào cũng đắc thắng...

Nói xong chàng mới từ từ quay người lại đi tới gần La Phù Tam Kiếm. Chàng ngấm ngía ba người đứng như thế nào, để liệu mà nghĩ cách đối phó...

Bốn người đứng ở phía sau La Phù Tam Kiếm tỏ vẻ rất lạnh lùng và bình tĩnh lẳng lặng xem nhất cử nhất động của Lôi Vân. Chúng cũng nghĩ Lôi Vân không thể nào thắng nổi Tam Kiếm...

Cả bốn tên đó đều bắt đầu thương hại cho Lôi Vân sẽ bị chết một cách thảm khốc. Sở dĩ họ thương hại Lôi Vân như vậy là vì họ cho nếu La Phù Tam Kiếm giết nổi Lôi Vân thì từ nay trở đi tiếng tăm sẽ lừng lẫy khắp thiên hạ. Dịp may để có thể lừng danh thiên hạ như thế này mà họ lại để lỡ mất như vậy đủ thấy sự thương hại đó của họ là vì lỡ mất dịp may chứ không phải là thương hại Lôi Vân thực sự.

Lôi Vân lạnh lùng giơ kiếm lên ngang ngực, bụng bảo dạ:

“Ba người này đứng cách ta quá xa, chỉ e thế đánh này của ta không sao thành công được. Nếu ta thất bại...”

Nghĩ đến đó, chàng lại cảm thấy gáy cấn và trong lòng run sợ hoài. Đang lúc đó thì bóng người bỗng thấp thoáng một cái, Đoàn Mộc Châu hét lớn một tiếng, ba thanh trường kiếm như ba mũi tên bén nhọn nhanh như điện chớp nhằm ngực Lôi Vân đâm tới.

Lôi Vân thấy thế, tâm thần vừa rung động một cái đã thấy ba mũi kiếm nhằm ngực mình đâm tới. Chàng xoay người một cái đã nhảy ra ngoài xa ba trượng luôn.

Đoàn Mộc Châu thấy thế hơi tức giận, lại quát lên một tiếng, ba thanh trường kiếm như liên kết thành một và cũng nhanh như điện quét luôn về phía Lôi Vân đang rút lui, mồm y thì quát tháo:

- Tiểu tử giỏi thật ! Thì ra lối đấu của ngươi là như thế đấy, chỉ biết né tránh thôi, còn xưng anh hùng hảo hán gì nữa ?

Đột nhiên một người trong nhóm La Phù Tam Kiếm phi lên cao, thoát lý khỏi vòng chiến. Người đó chính là Đoàn Mộc Châu.

Lôi Vân thấy thế toát mồ hôi lạnh ra, nghĩ bụng:

“Lạ thật ! Chúng tam kiếm liên tay, thế công lần này của chúng thế nào cũng phải dụ ta giờ kiếm ra chống đỡ, sao lúc gây cản nhất này Đoàn Mộc Châu lại nhảy ra ngoài vòng đấu, thế là nghĩa lý gì ?”

Chàng chưa kịp nghĩ xong thì đột nhiên có một tiếng rú, hai thanh trường kiếm cùng múa thành một vòng kiếm hoa, rồi đồng thời chống đỡ hai bên tả hữu của Lôi Vân, còn Đoàn Mộc Châu thì như một con chim ưng ở trên trời nhằm đầu Lôi Vân quét mạnh xuống.

Lúc này Lôi Vân mới cả kinh và mới biết thế công này của La Phù Tam Kiếm quả thực ác độc vô cùng, bắt buộc chàng phải giờ kiếm lên chống đỡ mới được.

Lôi Vân đã có vẻ hối hận, nghĩ tiếp:

“Ta đã bỏ lỡ mất một thế, chỉ còn hai thế nữa thôi ! Kiếp pháp của họ lợi hại như thế này , muốn thắng có phải là chuyện dễ đâu ?”

Hoàn cảnh không cho chàng nghĩ tiếp, vội vận chân khí lên toàn thân, và bỗng giương hai vai lên, trường kiếm ở trên đỉnh đầu của chàng cũng phi lên trên không luôn.

Đoàn Mộc Châu chỉ cảm thấy một luồng Phách Không chưởng, bên trong bao hàm kinh lực vô cùng. Y kinh hãi vô cùng không dám tấn công tiếp nữa mà phải hạ thân xuống đất luôn.

Cùng một lúc ấy, hai người ở tả hữu hai bên Lôi Vân cũng cảm thấy một tình hình như thế. Cả hai vội lui về phía sau ngay.

Lôi Vân đã phi được lên trên không, thấy cuộc mạo hiểm của mình đã thành công, chàng phấn khởi vô cùng, rú lên một tiếng thật dài, và chàng cũng không cảm thấy đùi bên phải đau nhức tê tái nữa. Lúc này trong đầu óc của chàng chỉ có một ý niệm rằng:

“Ta phải phát dương quang đại pho Lăng Không Tam Kiếm tuyệt nghệ của sư phụ ra !”

Người chàng đang lơ lửng trên không, thì bỗng bị một luồng ánh sáng xanh bao bọc.

Đoàn Mộc Châu thấy tình trạng ấy kinh hãi vô cùng, liền lên tiếng kêu gọi hai người kia tụ họp lại một nơi mà đề phòng. Chúng cùng ngừng đầu nhìn lên phía trên, mặt tên nào tên nấy đều biến sắc. Vì chúng thấy luồng ánh sáng xanh kia quay tít rất nhanh, từ từ hạ thấp xuống như một đám mây mỏng. Lại nhất là tốc độ quay thì nhanh không thể tưởng tượng được, nhưng tốc độ hạ xuống lại chậm vô cùng.

Lúc này Đoàn Mộc Châu sức nhớ tới trên giang hồ đồn đại rằng “Cái chết của Dương Ngọc Hy...”

Y mới nghĩ tới đó đã toát mồ hôi lạnh ra, mà y vẫn ngừng đầu nhìn luồng ánh sáng xanh kia hoài.

Vì sự hoảng sợ đó mà bộ phách của La Phù Tam Kiếm đã loạn hẳn. Đáng lẽ chúng chia ra ba đường mà rút lui thì chúng có thể một hay hai người thoát ra khỏi Lăng Không Tam Kiếm của Lôi Vân.

Thân hình của Lôi Vân bỗng nhiên khom lại như một cánh cung, trường kiếm vừa rung động vừa chỉ về phía bên trái, đồng thời quay tít trâm xuống. Lúc ấy chàng đã thấy khí huyết hơi nghịch, mồ hôi trán đã toát ra.

Ba người nọ vì hỗn loạn mà tụ vào một nơi, tai của chúng sinh ảo tưởng như cảm thấy có tiếng sấm rất lớn nổi lên vậy. Nhất thời ba thanh trường kiếm đều yếu ớt, buông xuôi xuống đất hết.

Bỗng có những tiếng thất kinh la lớn nổi lên từ phía bốn đại hán đứng xem ở chỗ gần đó.

Ngô Đình Ngọc nãy giờ kinh hãi thất sắc. Nhưng lúc này nàng đã hết kinh hoảng rồi. Nàng không còn phải lo âu cho Lôi Vân nữa.

Lôi Vân mặt lộ sát khí, trong lòng cả mừng. Chàng thấy thời cơ không nên bỏ lỡ, liền giở toàn lực ra, xử dụng thế Thiên La Địa Võng.

Chỉ nghe thấy tiếng kêu “soẹt soẹt” liên hồi, ai nấy đều cảm thấy hoa mắt. Một luồng ánh sáng xanh nhanh không thể tưởng tượng được quay xung quanh La Phù Tam Kiếm ba người một vòng.

Bọn La Phù Tam Kiếm đều cảm thấy cánh tay phải hơi bị kích thích, nhưng chú vẫn thất thanh kêu rú lên thảm khốc.

Bốn tên đại hán to lớn vạm vỡ đứng xem ở gần đó cũng không sao nhịn được, cùng nhún vai một cái, xông lên cứu viện. Ngờ đâu người chúng chưa kịp cử động, thì tình cảnh trước mắt đã làm cho chúng kinh hoàng mà phải đứng lại ngay.

Mọi người chỉ thấy Lôi Vân mồ hôi trán toát ra như mưa, sắc mặt nhợt nhạt , đạon chàng loạng choạng và lảo đảo lui về phía sau bốn năm bước, nhưng mắt chàng lộ vẻ đắc chí cười khi một tiếng rồi cất giọng khàn khàn hỏi:

- Rốt cuộc ta đã làm tới nơi, ta đã thành công !

Nói tới đó, chàng đã lặn ra đất, tay vẫn nắm chặt thanh kiếm mà mặt thì vẫn tươi cười rất phấn khởi.

Quý vị đều biết Lôi Vân đã kiệt sức từ lúc chưa đấu rồi. Tuy đã điều tức lấy lại hơi sức, nhưng chàng lại phải sử dụng Lăng Không Tam Kiếm, một pho kiếm pháp phải tốn rất nhiều hơi sức thì chàng chịu đựng sao nổi.

Ngô Đình Ngọc thấy thế mặt liền biến sắc, vội chạy lại cầm lấy thanh trường kiếm của Lôi Vân mà đứng trước mặt chàng để bảo vệ.

Lúc ấy, La Phù Tam Kiếm đứng yên ỹ rữ như những con gà bị chọi thua, tay áo bên phải mỗi người đều bị mũi kiếm chọc thủng, nhưng cả ba không hề bị thương chút nào hết.

Đột nhiên, bốn đại hán cất tiếng gọi:

- Đoàn Mộc huynh, nhân dịp may này chúng ta mau ra tay đi chứ !

Ngô Đình Ngọc giật mình kinh hãi, vội đưa trường kiếm lên quát bảo:

- Nếu ai mà vọng động thì hãy ném mùi bảo kiếm của bốn cô nương trước...

Bốn đại hán to lớn đứng ngoài kia đều có vẻ hậm hực, và mắt nhìn cả vào Đoàn Mộc Châu, hình như muốn hỏi ý kiến La Phù Tam Kiếm.

Đoàn Mộc Châu bỗng nhiên thở dài một tiếng rồi đưa mắt rất sắc bén liếc nhìn bốn đại hán một cái rồi nghiêm nghị đáp:

- Đoàn Mộc Châu này là người trong giới lục lâm, ngày thường giết người như cắt cỏ, việc hung ác như thế nào cũng dám làm, nhưng lúc nào cũng chú trọng chữ Tín. Hà ! Lôi vân thiếu hiệp không những là một vị thiếu niên anh hùng mà võ công lại cao siêu không thể tưởng tượng được, thật đáng kính phục. Từ nay trở đi, ba anh em La Phù Tam Kiếm nguyện suốt đời nghe lệnh Lôi thiếu hiệp.

Thấy y nói như vậy, bốn đại hán kia đều lộ vẻ kinh ngạc, cùng tiến lên một bước nói tiếp:

- Đoàn Mộc huynh hà tất phải...

- Đoàn Mộc huynh, y đã đả thương huynh đâu ?

Thần sắc của Đoàn Mộc Châu rất nghiêm trang mà trầm giọng đáp:

- Phùng lão nhị, nếu bạn có ý định muốn giết Lôi Vân thì Đoàn Mộc Châu này phải lãnh giáo bạn trước.

Đại hán tên Phùng Lão Nhị không ngờ La Phù Tam Kiếm lại bảo vệ Lôi Vân như vậy, y suy tính thâm giây lát bỗng cả cười nói:

- Hà Hà,... Lôi Vân với mỗ xưa nay không có thù oán gì hết, nhưng y đã làm cho thiên hạ lục lâm đều phần nợ. Hà hà... nếu lão đại đã bảo vệ y thì mỗ cũng không làm khó dễ y ...

Nói tới đó, y quay lại nói với ba đại hán kia rằng:

- Chúng ta đi thôi,... hà hà... Đoàn Mộc huynh, chúng ta sẽ gặp lại nhau...

Ngô Đình Ngọc không ngờ tình thế lại chuyển biến nhanh đến thế? Nàng nhận thấy Đoàn Mộc Châu thẳng thắn và nghĩa khí như thế liền tỏ lòng kính ngưỡng ngay.

Đoàn Mộc Châu bỗng quay người lại bảo với Hà Chí Vân và Công Tôn Bát rằng:

- Hai vị hiền đệ nhận thấy đại ca làm như thế này có lầm không ?

Hà Chí Vân và Công Tôn Bát đều ưỡn ngực đáp:

- Tuy chúng ta sống trong giới lục lâm thật, nhưng chúng ta cũng biết hai chữ “Tín Nghĩa”... nhưng chỉ tiếc ba anh em chúng ta xưa nay...

Đoàn Mộc Châu không chờ đợi hai người nói dứt đã xua tay và đỡ lời:

- Đừng nói nữa. Đại ca cũng vậy, có phải là người quen nghe lệnh của ai đâu ? Nhưng...

Ngô Đình Ngọc bỗng tiến lên nói:

- Đoàn Mộc huynh, các vị mau đi đi ! Tâm ý của Lôi thiếu hiệp quyết không bao giờ đòi hỏi sự yêu cầu...

Đoàn Mộc Châu ngừng mặt lên đáp:

- Sao cô nương lại nói như thế ? Chẳng lẽ vừa rồi Lôi Vân lại giở hết dư lực ra đấu một trận như thế là đấu suông hay sao?... Nói tóm lại, tính nết của Đoàn Mộc Châu tôi xưa nay nói một là một, không bao giờ thay đổi cả. Từ giờ trở đi, La Phù Tam Kiếm chúng tôi chỉ biết nghe lệnh Lôi thiếu hiệp thôi. Muốn bắt chúng tôi làm nô tì hay nô bộc là tùy ở ý định của Lôi thiếu hiệp...

Ngô Đình Ngọc đỡ lời:

- Tôi tin Lôi thiếu hiệp không làm khó dễ ba vị...

Đoàn Mộc Châu bỗng mỉm cười và cướp lời:

- Đình Ngọc cô nương quá lo âu đấy thôi. Tôi xin thú thật với cô, thoát tiên tôi nghe cô nương nói tới những chuyện của Lôi Vân, tôi tức giận khôn tả. Tôi lại

tưởng Lôi Vân là người xảo hoạt không có chút nhân tình nào hết. Chàng ta một mặt làm Minh chủ của thiên hạ lục lâm, một mặt lại giết hại lục lâm đồng đạo cho nên tôi mới ghét giận chàng ta...

Nói tới đó, y ngừng lại giây lát rồi nói tiếp:

- Lúc đó Đại Thần Cung Bàng Thiên Lục tới kiểm tôi và y bảo đã phát hiện tung tích của Lôi Vân, tôi liền cùng hai người sư đệ đi tới đây để kiểm Lôi Vân.

Ngờ đâu vừa gặp Lôi Vân, ý nghĩa của tôi đã thay đổi liền. Vì thấy phong thái của chàng tôi đã có thiện cảm ngay nên tôi không tin một người như chàng lại là người xảo hoạt như người ta đồn đại.

Đáng lẽ chàng cứ bỏ đi ngay cũng không sao nếu chàng ta muốn. Vì thân pháp của chàng lợi hại lắm, tôi dám chắc những người có mặt tại đây không ai có thể đuổi kịp chàng được. Nhưng chàng lại không đào tẩu. Tôi đã nghĩ ngợi rồi, không hiểu nguyên nhân gì mà chàng không chịu đào tẩu như thế ?...

Tôi xin nói thực, dù cô nương có chê cười cũng thế. Quả thực tôi đã hãi sợ Lôi Vân rồi. Đồng thời tôi còn có thiện cảm với chàng nữa. Tôi nhận thấy một người coi trách nhiệm nặng hơn tính mạng của mình như vậy, không bao giờ lại làm ra những việc vô sỉ đê hèn...

Nói tới đó, y cười gằn một tiếng rồi nói tiếp:

- Đình Ngọc cô nương đã hiểu rõ ý nghĩa lời nói của tôi chưa ? Tuy bây giờ võ công của Lôi Thiếu hiệp cái thế vô địch thực, nhưng kẻ thù của chàng ngày một nhiều thêm. Người trong giới lục lâm ai cũng muốn giết chết chàng mới hả dạ. Tôi muốn giúp chàng, đó là do nội tâm của tôi muốn như thế... cô nương nên rõ dù sao Lôi Vân cũng còn ít tuổi, tuy thông minh tuyệt đỉnh thực nhưng so sánh làm sao với lục lâm giang hồ đầy gian mưu quỷ kế... Sáu ngày sau đã tới ngày hẹn ước ở núi Vân Mộng rồi, nhưng không biết chàng có thể sống sót tới ngày hôm ấy không? Không ai dám bảo đảm vấn đề ấy ca ...

Ngô Đình Ngọc nghe tới đó cũng phải kinh hãi đến sồn lòng rợn tóc gáy, liền xen lời hỏi:

- Bây giờ biết làm sao đây ?

Đoàn Mộc Châu bỗng cương quyết lớn tiếng đáp:

- Trong sáu ngày ấy, La Phù Tam Kiếm chúng tôi xin tuân lệnh Lôi Vân. Sáu ngày sau, thân phận và hành động của Lôi Vân ra ngô ra khoai như thế nào, đến lúc ấy sẽ hiểu liền. Nếu việc làm của Lôi Vân rất đúng, La Phù Tam Kiếm vẫn tiếp tục nghe lệnh của Lôi Vân. Nhược bằng hành vi của Lôi Vân bị thiên hạ chê bai, không coi chàng ta vào đâu hết thì Đoàn Mộc Châu sẽ thề nặng trước mặt

mọi người, dù ba lưỡi dao sáu thanh kiếm đâm vào ngực tôi đi chăng nữa, tôi cũng phải theo ý kiến của đại ca chúng ra tay giết chết chàng ta luôn...

Ngô Đình Ngọc rùng mình đến thót một cái, nhưng lại rất cung kính nghĩ bụng:

“Đoàn Mộc Châu quả thực là người trực tính...”

Vietkiem.com